

en Realitet, som der i Lovforslagets § 6 bestemmes, at en Genpart af den autoriserede Kontrakt, bekræftet af Arbejdsgiveren, skal opslaaes i den Arbejderne anviste Bolog og paa et synligt Sted. Af etiske Grunde har der været fremført Anker derimod, og Udvalget har derfor heller ikke haft noget imod at stille Ændringsforslag om, at denne Bestemmelse i Lovforslaget bortfalder. Ikke fordi man anser det for at være af nogen væsentlig Betydning, men for saa vidt det kunde være stødende for nogle Menneskers etiske Sans, at disse Kontrakter vare opslaaede i selve Arbejdernes Boliger, har man ment, at der ikke kunde være noget i Vejen for at tiltræde en Bestemmelse om, at dette udgik af Lovforslaget.

Under Nr. 11 er der stillet Ændringsforslag om, at der i Lovforslagets § 8 ind sættes en Bestemmelse om, at Arbejdsgiveren ogsaa skal yde den nødvendige Medicin i Sygdomstilfælde, ligesom han skal fremskaffe den fornødne Lægehjælp. Dette synes at være en meget rimelig Bestemmelse, en Bestemmelse, som ogsaa er logisk og konsekvent i Henhold til Lovens øvrige Bestemmelser, og Udvalget har derfor været enigt om ogsaa at stille dette Ændringsforslag. Endvidere er der under Nr. 13 stillet et Ændringsforslag om, at „Indenrigsministeren bemyndiges til at meddele Foreninger til Forsikring af udenlandske Arbejdere i Sygdomstilfælde offentlig Anerkendelse som Sygekasser med et aarligt Statstilskud af 1 Kr. for hvert forsikret Medlem.“ Dette Forslag er Udvalget ogsaa enigt om at stille, og baade dette og det foregaaende Forslag maa anses for at være virkelige Forbedringer af Loven. Ganske vist, naar der staar i § 8, at Arbejdsgiveren er pligtig til at tage sig af Arbejderen i Sygdomstilfælde i et Tidsrum af indtil 6 Maaneder, saa bliver dette Forhold ikke forandret ved dette Ændringsforslag og det er for saa vidt for Arbejdernes Vedkommende ikke nogen Forbedring, men da Lovforslaget jo omhandler saavel Arbejdsgivere som Arbejdere, og da der jo ikke er Tvivl om, at den store Risiko, som ifølge Lovforslagets § 8 paalægges Arbejdsgiveren i Sygdomstilfælde, bliver mildnet betydeligt derigennem, at han faar Anledning til at kunne indmelde Arbejderne i en anerkendt Sygekasse, der faar et mindre Statstilskud, saa maa det siges at være en betydelig Forbedring af Lovforslaget.

I § 13 findes der en Bestemmelse om, at Bekostningen ved at fremskaffe den for-

nødne sproglige Bistand i Tilfælde af, at der kommer Misforstaaelse imellem Arbejdsgiveren og Arbejderen om den autoriserede Kontrakt, skal udredes af Arbejdsgiveren i alle Tilfælde. Det har man i Udvalget ikke ment var rigtigt, og man stiller derfor under Nr. 14 Ændringsforslag om, at i saadanne Tilfælde, hvor Arbejderen fører en ganske uberettiget Klage, skal Arbejdsgiveren ikke bekoste den sproglige Bistand, da man er gaaet ud fra, det vil være ganske urimeligt at paalægge Arbejdsgiveren en saadan Udgift, hvor han er ganske uskyldig, og man foreslaar derfor i saadanne Tilfælde at paalægge det offentlige Omkostningerne. Ændringsforslag Nr. 15 er rent redaktionelt.

Ved Sagens første Behandling blev det fremholdt, at Lovforslaget ikke delte Sol og Vind ganske lige mellem Arbejder og Arbejdsgiver med Hensyn til Retsforholdet, idet der var indsat Bestemmelser om, hvordan man skulde gaa frem i de Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren slog en Arbejder, hvorimod der ikke fandtes Bestemmelser om, hvorledes man skulde gaa frem, naar det modsatte var Tilfældet, altsaa naar en Arbejder slog en Arbejdsgiver. Denne Ordning var efter min Opfattelse ret naturlig, da Loven jo hovedsagelig skulde være en Beskyttelseslov for Arbejderne, for de Arbejdere, som ikke kunne forudsættes at kende hverken dansk Sprog eller dansk Lovgivning og altsaa ville være særlig ugunstigt stillede i de Tilfælde, at der kommer et Misforhold til Stede, som kunde give sig saadanne stærke Udslag. Men imidlertid har Udvalget heller ikke haft noget imod at gaa ind paa at rette Forholdet i disse og lignende Tilfælde, saaledes at Arbejder og Arbejdsgiver stilles ganske lige, og Udvalget har derfor stillet Ændringsforslagene under Nr. 16, 17 og 18.

Ændringsforslag Nr. 19 gaar ud paa at fastsætte, at i Tilfælde af, at en Arbejdsgiver lader den paagældende Virksomhed varetage af en Bestyrer eller en Stedfortræder, skal denne være ansvarlig for Overholdelse af Lovens Forskrifter med Hensyn til Oprettelse af Arbejdskontrakter og de øvrige Forhold, som Loven giver Bestemmelser om til Gavn for Arbejderne. Arbejdsgiverens Stedfortræder, hvad enten han kaldes Forvalter, Bestyrer eller Entreprenør, skal altsaa være medansvarlig for Overholdelse af Lovens Forskrifter, medens selvfølgelig Arbejdsgiveren hæfter personlig for de ham kontraktmæssigt paahvilende Ydelser saavel som for